

ydelse til svært invaliderede ikke-rentemodtagere er ialt skønsmæssigt anslået til ca. 1,6 mill. kr. årligt.

Merudgiften som følge af ændringen i lovens § 57 er skønsmæssigt anslået til ca. $\frac{1}{4}$ mill. kr. årligt.

Endelig er merudgiften som følge af ændringen i lovens §§ 60—62 rent skønsmæssigt beregnet at ville udgøre ca. 3,5 mill. kr. årligt.

De pågældende merudgifter refunderes for langt den største dels vedkommende efter de for invaliderenter gældende regler, jfr. folkeforsikringslovens § 65, stk. 1—2. Af de $\frac{6}{7}$ af udgiften udreder invalideforsikringsfonden herefter en så stor del, som den under hensyn til dens udgifter iøvrigt kan bære, medens statskassen udreder resten. Den resterende $\frac{1}{7}$ af udgiften afholdes dels af den fælleskommunale udligningsfond og er dels genstand for mellemkommunal refusion.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

ad § 1.

Til folkeforsikringslovens § 1.

Stk. 2. Ændringen af bestemmelsen er en følge af forslaget om indførelsen af en smidigere invaliditetsgrænse og af forslaget om indførelsen af en særlig ydelse til svært invaliderede ikke-rentemodtagere. Om disse forslag henvises nærmere til bemærkningerne til § 38 og § 62.

Til folkeforsikringslovens § 38.

Stk. 1. Efter den nugældende bestemmelse er retten til invaliderende betinget af, at den forsikrede ikke længere er i stand til ved en til hans kræfter og færdigheder svarende beskæftigelse, der under billigt hensyn til hans uddannelse og tidligere virksomhed kan forlanges af ham, at erhverve $\frac{1}{3}$ af det, som legemlig og åndelig sunde personer med lignende uddannelse og i samme egn plejer at fortjene ved arbejde. Forslaget går ud på at erstatte den faste trediedelsgrænse med en bestemmelse om, at erhvervsindtægten skal ligge betydeligt under, hvad de nævnte sunde personer kan fortjene, og endvidere foreslås der givet adgang til ved bedømmelsen af den forventede erhvervsindtægt at kunne tage hensyn til de foreliggende arbejdsmuligheder m. m.

Hensigten med de her foreslåede ændringer er som anført i de indledende bemærkninger at indføre en noget friere invaliditetsbedømmelse, hvorved alle relevante hensyn kan tages i betragtning. En udtrykkelig fastsat erhvervsevnebræk giver den bedøm-

mende myndighed et for ringe spillerum, idet den ofte afskærer denne fra at tage hensyn til forhold, som faktisk kan være af stor betydning for pågældendes aktuelle indtjeningsmuligheder, men som er for ubestemte og vekslende til, at de klart kan formuleres i en lovregel.

Der tilsigtes dog ikke ved forslaget — bortset fra de modifikationer, som det nedenfor anførte princip om „kronegrænsen“ medfører — noget afgørende brud med de hidtil gældende betingelser, således at der principielt som udgangspunkt må kræves væsentlig den samme nedsættelse af erhvervsvevnen som hidtil for at kunne få tilstået invaliderente.

De forhold, som der herefter i højere grad end nu kan tages hensyn til, er som anført i de indledende bemærkninger foruden arbejdsmarkedsforholdene for eksempel pågældendes alder, livsstilling, bopæl eller udsigt til eventuel forbedring eller forværing af invaliditeten, ligesom der også vil være mulighed for at se noget mildere på svære invaliditeter, der ikke kan forventes at ville bedres i fremtiden.

I særdeleshed vil man imidlertid ved en affattelse som den foreslåede — og dette er den væsentligste bevæggrund for den foreslåede ændring — opnå, at der kan ydes rente til personer tilhørende lavt lønnede erhverv, selv om deres erhvervsindtægt ikke er nedsat til $\frac{1}{3}$ af vedkommende fags normalindtægt. Efter den gældende ordning har man ikke kunnet få rente, når erhvervsindtægten ikke var nedsat i det nævnte omfang, og det uanset om $\frac{1}{3}$ af denne normalindtægt ligger under rentens beløb. Eksempelvis kan nævnes, at rengøringskoner i København, hvis normalindtægt er ca. 4 200 kr., efter lovens ordning først er berettiget til invaliderente, når deres indtægt går ned under 1400 kr., skønt invaliderenten for en enlig i København andrager godt 2 200 kr. årligt.

Det må anses for stemmende med billighed, at en person, hos hvem der lægeligt kan konstateres en væsentlig invaliditet, og hvis erhvervsindtægt som følge heraf ligger under invaliderentens beløb („kronegrænsen“), eller som på grund af nævnte invaliditet ikke skønnes at kunne tjene mere end invaliderentens beløb, ikke på grund af den faktiske indtægt eller indtægtsmulighed skal være afskåret fra at opnå eller fortsat at oppebære invaliderente. Ved invaliderentens beløb („kronegrænsen“) forstås rentens grundbeløb samt invaliditets-, rente-, beklædnings- og brændselstillæg.

Den ændrede affattelse af § 38, stk. 1,